



## Arrest

**nr. 35 460 van 8 december 2009  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**  
**handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,  
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2008 heeft ingediend in eigen naam en in naam van haar drie op dat moment minderjarige kinderen, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 december 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 8 juni 2009 met nr. 193 945 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 juli 2008 met nr. 14 769 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 15 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AUDENAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 5 mei 1999 en verklaart zich vluchteling op 6 mei 1999. Zij is vergezeld van haar drie dochters, geboren op respectievelijk 6 juli 1990, 3 november 1994 en 23 oktober 1998.

Op 14 juni 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Op 31 juni 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State van 21 februari 2006 met nr. 155 307 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 juni 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 juli 2006 en 15 oktober 2007 dient verzoekster aanvullende stukken in (schoolresultaten van de kinderen en brieven van de schooldirectie, attesten van schoolbezoek van de kinderen).

Op 19 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

*“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkene sinds 6 mei 1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht in de parochie St. Theresia, de kinderen hun eerste communie hebben gedaan in Gent, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.*

*Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 6 mei 1999 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 31 augustus 1999 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 2 september 1999. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De procedure bij de Raad van Staten werd afgesloten op 9 maart 2006 (arrest Raad van Staten 155.307).*

*De duur van de procedure – namelijk iets meer dan drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene heeft bovendien steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 31 augustus 1999 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hier bovenop vond de verplichte scholing van S., H. en R. H. steeds plaats in illegaal verblijf. Bijgevolg kan opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen regularisatieaanvraag indiende volgens de wet van 22 december 1999 wegens de wissel van advocaten, dient opgemerkt te worden dat dit het resultaat is van haar eigen houding en motivatie op dat moment en vormt evenmin een buitengewone omstandigheid.*

*Dat verscheidene familieleden van betrokkene een vaste verblijfsvergunning hebben, wordt eveneens weerhouden als uitzonderlijke omstandigheid. Betrokkene tonen immers niet aan, waarom het verblijf van deze familieleden in België op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is zich naar het land van herkomst te begeven om alsnog de machtiging tot verblijf te verkrijgen.*

*Betrokkene beweert dat haar leven en dat van haar kinderen in gevaar zou zijn indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene haar leven en dat van haar kinderen in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."*

Op 20 februari 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De drie minderjarige kinderen worden tevens vermeld op dit bevel.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 juli 2008 met nr. 14 769 wordt de beslissing van 19 december 2007 vernietigd.

Bij arrest van de Raad van State van 8 juni 2009 met nr. 193 945 wordt dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

## 2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij voert een exceptie aan van gebrek aan belang bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekster enkel de beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 20 februari 2008 werd gegeven, vecht zij niet aan in huidig verzoekschrift. Bijgevolg wordt deze exceptie verworpen.

3.2. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel ontwikkelt en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*"Eerste middel: Schending van artikel 8 E.V.R.M., het recht op privé-leven, gezins- en familieleven. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden aantoon die haar verhinderen de aanvraag om machtiging verblijf te doen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.*

*In de bestreden beslissing wordt met name gesteld dat de integratie van verzoekster en haar kinderen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen uitmaken.*

*Terwijl verzoekster echter wel degelijk haar rechten in de zin van artikel 8 E.V.R.M. heeft benadrukt, teneinde deze onmogelijkheid van terugkeer te duiden.*

*De beslissing om een regularisatiebeslissing onontvankelijk te verklaren, mag er zich niet toe beperken uiteen te zetten dat de door verzoekster... aangevoerde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn, zonder ten aanzien van het recht op het gezinsleven dat wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. de duur te onderzoeken van de onderbreking van de gezinsrelatie, die zou voortvloeien uit de noodzaak van een terugkeer naar het land van herkomst om er een verblijfsvergunning in te dienen op grond van artikel 9*

*lid 2 van de Vreemdelingenwet en de weerslag van deze duur op het genot van het recht. R. v. St. 134.410, 27 augustus 2004, J. dr. jeun. 2004, afl. 240, 40*

*Dat immers overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. eenieder het recht heeft op een gezins- en familieleven. Dat verzoekster hier samen leeft met haar kinderen, en de enige familie die zij terzake nog heeft, zijnde de familie K., eveneens wonende op hetzelfde adres als zij.*

*Dat haar niet kan worden verplicht om afscheid van de familie te nemen om een aanvraag te gaan doen in een land waar zij noch familie noch bezit heeft en het bovendien gevaarlijk is om terug te gaan. De echtgenoot van verzoekster is immers vermoord geworden door de Servische strijdkrachten (stuk 1).*

*Dat alle kinderen van verzoekster hier naar school gaan, en de taal van hun moederland niet spreken. Dat immers de jongste, R. amper zes maanden was toen zij in België aankwam en haar studies inclusief kleuterschool hier gestart is.*

*Dat de kinderen niets anders kennen dan België en het recht hebben om hun gezinsleven hier met hun moeder verder te zetten. Dat over de integratie van de kinderen geen twijfel meer kan bestaan. Dat verzoekster zich engageert als vrijwilligster in de parochie, en een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd.*

*Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat de maatregel die de staten nemen, in evenredigheid moet zijn met het beoogde doel. Indien er geen redenen van veiligheid en openbare orde zijn die verhinderen dat het recht op gezinsleven van verzoekster en haar kinderen wordt gerespecteerd zijn er met andere woorden geen ernstige reden voorhanden om hen een regelmatig verblijf te weigeren.*

*Wat het door de dienst vreemdelingenzaken nagestreefde doel is, heeft verzoekster volledig het raden naar.*

*De manifeste schending van haar recht in de zin van artikel 8 E.V.R.M. heeft geen enkele redelijke verantwoording!*

*Bovendien wordt tevens uitdrukkelijk vereist dat de Dienst Vreemdelingenzaken die belangenafweging maakt. In de bestreden beslissing is hiervan nergens iets terug te vinden.*

*Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door art. 8 E.V.R.M. gewaarborgd familieleven. R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005; T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.*

*Ten andere dient men dit ook vanuit de optiek van de kinderen te bezien.*

*De rechtspraak is het erover eens dat de "buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging via de gewone procedures kunnen indienen" geenszins gelijk moeten staan met overmacht, doch een lichter criterium is.*

*Welnu, in hoofde van de minderjarige kinderen van verzoekster gaat het wel degelijk om overmacht, reden waarom de aanvraag tot regularisatie dient te worden ingewilligd.*

*Ook zij hebben recht op privé- en gezinsleven, hetgeen met de bestreden beslissing flagrant werd geschonden.*

*De minderjarige kinderen zijn immers geenszins verantwoordelijk voor hun situatie. Zij beleven dit als een permanente staat van overmacht, volledig onweerstaanbaar en onafhankelijk van zijn wil. De situatie van kinderen die voor 'andere dan medische' redenen (nationaliteit, minderjarigheid) niet kunnen worden uitgewezen en zich dus in de absolute onmogelijkheid bevinden om op eigen initiatief het grondgebied te verlaten, temeer wanneer het minderjarigen betreft van wie het lot samenhangt met het lot van hun moeder met wie zij een werkelijk effectief gezinsleven hebben, valt onder de overmacht Arbrb. Brussel (vakantiekamer) 5 augustus 2004, J. dr. jeun. 2004, afl. 239, 36.*

*Dat het middel bijgevolg gegrond is."*

4.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van verzoeksters recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. De in casu bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te

verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Bovendien staat het allesbehalve vast dat de asielprocedure van haar echtgenoot positief zal worden afgesloten, zodat haar beweringen louter hypothetisch zijn. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. De bestreden beslissing werd geheel conform de voormelde wettelijke en reglementaire bepalingen getroffen en aan verzoekster ter kennis gebracht. Het middel kan niet worden aangenomen.

4.1.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster en haar drie dochters beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.1.3.1. Verzoekster voert vooreerst aan dat zij *“haar rechten in de zin van artikel 8 E.V.R.M. heeft benadrukt, teneinde deze onmogelijkheid van terugkeer te duiden.”*

Uit nazicht van de stukken van het dossier blijkt dat de enige verwijzing van verzoekster naar artikel 8 van het EVRM de volgende is: in haar aanvulling van 15 oktober 2007 merkte verzoekster op: *“Ik houd eraan toe te voegen dat er geen familie meer is in het land van herkomst, en cliënte geen enkele binding meer heeft met haar thuisland; er ooit nog een volwaardig gezinsleven opbouwen in de zin van artikel 8 E.V.R.M. is onmogelijk!”*

Hieruit blijkt dat verzoekster artikel 8 van het EVRM heeft vermeld in het kader van de onmogelijkheid om in haar land van herkomst een gezinsleven op te bouwen.

De Raad stelt vast dat de kinderen ook worden vermeld op de bestreden beslissing en dat zich in het dossier een bevel om het grondgebied te verlaten bevindt dat betrekking heeft op verzoekster en op haar drie dochters. De verschillende leden van het gezin worden dus niet van elkaar gescheiden. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de verwijderingsmaatregel niet aanvecht. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden doet gelden die haar vrijstellen om de aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit het land van herkomst, in te dienen.

4.1.3.2. Verzoekster voert vervolgens met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aan dat de bestreden beslissing er zich niet toe mag beperken uiteen te zetten dat de aangevoerde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn, zonder ten aanzien van het recht op gezinsleven de duur te onderzoeken van de onderbreking van de gezinsrelatie.

Uit hetgeen hierboven wordt gesteld is reeds gebleken dat de gezinsrelatie niet onderbroken wordt. De bestreden beslissing diende dus geen motivering in dit verband te bevatten.

Betreffende een eventuele scheiding van de familie K., die volgens verzoekster in België op hetzelfde adres verblijft en waarvan zij meent dat deze scheiding eveneens een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekster in haar aanvraag melding maakte van *“verscheidene familieleden, die inmiddels allen een vaste verblijfsvergunning hebben.”*

Verzoekster heeft geen verdere informatie verschaft en voegt deze ook niet bij huidig verzoekschrift. Nu verzoekster deze bewering allerm minst in concreto heeft uiteengezet, kan niet worden verwacht dat de gemachtigde van de minister een uitdrukkelijke afweging diende te maken tussen een tijdelijke onderbreking van deze vermeende familieband en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen dat de omstandigheid dat verscheidene familieleden van verzoekster een vaste verblijfsvergunning hebben, niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en dat *“Betrokkene tonen immers niet aan, waarom het verblijf van deze familieleden in België op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is zich naar het land van herkomst te begeven om alsnog de machtiging tot verblijf te verkrijgen.”*

Dit antwoord van de gemachtigde van de minister is niet kennelijk onredelijk en in dit verband wordt tevens verwezen naar punt 4.4.3. van dit arrest, waarin het onderscheid tussen het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden (ontvankelijkheidsfase) en de gegrondheidsfase van de aanvraag uiteen wordt gezet. Een loutere herhaling in het middel van de omstandigheid dat verzoekster familieleden heeft in België, zonder enige verdere concrete uitwerking, kan alleszins niet worden aangenomen als bewijs van de schending van artikel 8 van het EVRM.

4.1.3.3. Vervolgens zet verzoekster uiteen dat haar kinderen enkel België kennen en hier geïntegreerd zijn en naar school gaan en dat ook zijzelf hier geïntegreerd is en een vriendenkring heeft uitgebouwd. Verzoekster zet uiteen dat de bestreden beslissing niet evenredig is met het beoogde doel en dat er een belangenafweging terug te vinden moet zijn in de bestreden beslissing. Bovendien is er sprake van overmacht in hoofde van de kinderen, nu zij zelf geenszins verantwoordelijk zijn voor hun situatie.

Waar verzoekster uiteenzet dat in de bestreden beslissing geen belangenafweging is terug te vinden, lijkt zij van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. De Raad merkt echter op dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel van het middel faalt in rechte.

Betreffende de integratie van de kinderen en de “overmacht” in hunnen hoofde, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster steeds geweten heeft dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 31 augustus 1999 vindt de scholing plaats in illegaal verblijf; het is de moeder die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te schikken in het illegaal verblijf. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de minister een verkeerde invulling zou hebben gegeven aan het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Verzoekster ontkent niet dat zij zich sedert september 1999 in illegaal verblijf bevindt omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat verzoekster net geen vier maanden op legale wijze in België verbleef en vervolgens bijna zeven jaar op illegale wijze voor de datum van haar de aanvraag, zodat dit motief steunt op een correcte feitenvinding en niet kennelijk onredelijk voorkomt.

Wat de scholing van de kinderen betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede en het derde middel.

Waar verzoekster van mening zou zijn dat sociale contacten vallen onder artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door verzoekster in het verzoekschrift, namelijk dat zij zich engageert als vrijwilligster in de parochie en een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 23 januari 2002, nr. 102 840).

4.1.3.4. Bijgevolg wordt het volgende vastgesteld: wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, wordt opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor het gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Uit wat hierboven werd gesteld blijkt dat de bestreden beslissing niet onevenredig is. Verzoekster betwist niet dat zij sedert september 1999 illegaal in het land verblijft: dit is bijna zeven jaar op het moment van de aanvraag en meer dan acht jaar op het moment van de bestreden beslissing. Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster heeft nagelaten in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139 107). Tevens wordt herhaald dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden doet gelden die haar vrijstellen om de aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit het land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de minister, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Tweede middel: Schending van de rechten van het kind, o.a. artikel 16 en 18 van het kinderrechtenverdrag*

*Doordat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoekster de aanvraag tot machtiging van verblijf kon doen via de normale weg, en er geen uitzonderlijke omstandigheden zouden zijn, waar geen rekening wordt gehouden met de schoolgaande kinderen van verzoekster.*

*In navolging van het kinderrechtenverdrag hebben zij ook recht op een gezinsleven en een band met de ouders, recht op privacy en een thuis (cfr. boven).*

*Te worden gerepatriëerd naar een land waarmee zij niet de minste binding hebben, er nooit bewust zijn geweest, en zelfs de taal niet spreken is een flagrante schending van de voormelde rechten.*

*Opnieuw is het beoogde doel van de maatregel en de bestreden beslissing ongekend.*

*Nog minder werd in de bestreden beslissing een belangenafweging gemaakt.*

*De kinderen van verzoekster hebben tevens recht op onderwijs, waar zij hun studies in het Nederlands in België hebben aangevangen en recht hebben dit te voltooien.*

*De vraag is niet of het uitwijzingsbevel destijds regelmatig is tot stand gekomen maar wel of een tenuitvoerlegging van het bevel geen schending uitmaakt van het recht op onderwijs van de kinderen. Die vraag kan slechts bevestigend worden beantwoord. De continuïteit van de hier in België door de kinderen aangevatte en vrij ver gevorderde studies dreigt helemaal in het gedrang te komen wanneer die kinderen het land zouden moeten verlaten. Zulks zou helemaal in strijd zijn met het recht op onderwijs waarop ook die kinderen aanspraak kunnen maken, mede overeenkomstig het kinderrechtenverdrag.*

*De opschorting van de tenuitvoerlegging van het uitwijzingsbevel valt wel in de bevoegdheid van de justitiële rechter daar de bescherming van het recht op onderwijs een subjectief recht uitmaakt voor de kinderen en hier ook in de bevoegdheid van de kortgedingrechter nu de zaak spoedeisend is ingevolge ernstige dreiging van onherstelbare schade. Kort Ged. Rb. Brugge nr. 07/04i/C, 28 maart 2007, T. Vreemd 2007, afl. 3, 212*

*Eveneens dient er rekening te worden gehouden met het verblijf van verzoekster tijdens de procedure van de Raad van State, nu ingevolge de vaste rechtspraak de kinderen het recht hadden hun opleiding gedurende die tijd te volbrengen.*

*Dit betekent in concreto een periode van zeven jaren, meteen de basisopleiding vormt van de kinderen. Er moet rekening worden gehouden met het recht op onderwijs (art. 2 Eerste aanvullend protocol E.V.R.M, en art. 13.2a) BUPO). De kinderen hebben een belang bij en een recht op een serene voortzetting van hun opleiding op de derde plaats waar hun ouders hun koffers hebben uitgepakt en dat op zijn minst tot bij de afloop van de procedure die momenteel ten opzichte van hun ouders hangend is voor de Raad van State Arbrb. Luik (10e k.) nr. 338.191, 19 november 2004, J. dr.jeun. 2005, afl. 242, 26*

*Ook dit middel is gegrond."*

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) geen directe werking heeft en verzoekster er zich dan ook niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Deze verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht, hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen.

Verwerende partij zet uiteen dat uit geen enkel document blijkt dat de scholing in het land van herkomst van die aard zou zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem. De kinderen zouden trouwens ook geen nadelige gevolgen hebben ondervonden na hun overgang van Servië/Kosovo naar België in 1999. Het kan de ouders niet ontgaan zijn dat de vier kinderen ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de keuze die zij gemaakt heeft, namelijk het verderzetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken en zij is zelf verantwoordelijk voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden als gevolg van de keuze die zij maakte. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4.2.3. Waar verzoekster met de verwijzing naar: "o.a. artikel 16 en 18 van het kinderrechtenverdrag" de schending lijkt te willen aanvoeren van nog andere artikelen van het Kinderrechtenverdrag die zij niet uitdrukkelijk vermeldt, merkt de Raad op dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). In zover verzoekster geen duidelijke omschrijving geeft van de overtreden rechtsregel, is het middel onontvankelijk.



Waar verzoekster spreekt over de repatriëring van de kinderen, wijst de Raad erop dat verzoekster de verwijderingsmaatregel niet heeft aangevochten, zodat haar kritiek op de verwijderingsmaatregel niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de staten die partij zijn, alles doen wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind.

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat dit de staten betreft die partij zijn bij dit verdrag. Daargelaten de vraag naar de directe werking van dit artikel, stelt de Raad vast dat verzoekster dit onderdeel van het middel niet met concrete gegevens uitwerkt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag schrijft voor dat geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé- en gezinsleven.

Daargelaten de vraag of deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en enkel inhoudt dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden kan doen gelden die verantwoordt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België indient.

Door de bestreden beslissing worden de kinderen niet van de moeder gescheiden. Zoals reeds werd overwogen bij de bespreking van het eerste middel, is de inmenging in het privéleven van verzoekster bij wet voorzien en wordt deze inmenging gerechtvaardigd door de handhaving van de verblijfs-reglementering door de overheid, wat een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Deze inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster en haar kinderen is daarom niet willekeurig of onrechtmatig.

In de mate waarin verzoekster verwijst naar het recht op onderwijs van de kinderen en naar het "recht" om hun studies in het Nederlands te voltooien in België, rijst de vraag of dit onderdeel van het middel op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd bij gebreke van een aangehaalde en geschonden geachte wets- of verdragsbepaling.

Daargelaten de vraag of dit middelonderdeel ontvankelijk is, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt ingegaan op de scholing van de kinderen. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat verzoekster niet aantoont dat de scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur vereist die niet te vinden zou zijn in het land van herkomst. Tevens wordt overwogen dat verzoekster steeds geweten heeft dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 31 augustus 1999 vindt de scholing plaats in illegaal verblijf; het is de moeder die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te schikken in het illegaal verblijf.

De bestreden beslissing heeft niet als gevolg dat de kinderen het recht op onderwijs wordt ontzegd, maar houdt enkel in dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden deed gelden om haar aanvraag niet vanuit het buitenland te moeten indienen.

Betreffende het voltooien van het onderwijs in het Nederlands wordt opgemerkt dat verzoekster in de aanvraag geen melding heeft gemaakt van een taalprobleem inzake de scholing van de kinderen. De bestreden beslissing diende hier bijgevolg niet afzonderlijk op te antwoorden. In het kader van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden volstaat het dat verwerende partij uiteenzet waarom zij de door verzoekster aangevoerde buitengewone omstandigheden niet aanvaardt. In casu heeft verwerende partij zich terecht beperkt tot het beantwoorden van verzoeksters argumenten in de aanvraag, namelijk dat de kinderen naar school gaan in België, geïntegreerd zijn, goed Nederlands spreken en goede studieresultaten behalen.

Waar verzoekster aanvoert dat er vaste rechtspraak is die stelt dat de kinderen het recht hebben hun opleiding te volbrengen gedurende de duur van de procedure voor de Raad van State en dat verzoekster zelf meent dat rekening dient te worden gehouden met de duur van deze procedure, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeksters kinderen hun scholing hebben kunnen verderzetten gedurende de volledige duur van hun verblijf in België. Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoeksters asielaanvraag in het kader van de toen geldende wetgeving onontvankelijk werd verklaard en niet werd behandeld in het kader van de gegrondheidsfase. De duur van het beroep bij de Raad van State tegen een beslissing van de Commissaris-generaal in de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure, wordt niet beschouwd als deel uitmakend van de asielprocedure of als een legaal verblijf, zoals ook duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing waarin wordt gewezen op de omstandigheid dat verzoekster sedert 2 september 1999 illegaal in België verblijft en dat haar asielprocedure iets meer dan drie maanden duurde. Nu het legaal verblijf van verzoekster en de kinderen een kleine vier maanden duurde, is het niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de scholing van de kinderen eerst plaatsvond in precair en vervolgens in illegaal verblijf. De schending van het recht op onderwijs van de kinderen kan niet worden aanvaard.

In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de asielaanvraag van verzoekster afgesloten werd op 31 augustus 1999, dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij sindsdien op illegale wijze in het Rijk verblijft: *“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 06/05/1999 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 31/08/1999 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 02/09/1999. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.”*

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Derde middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel: DVZ moet verblijfsduur, integratie en sociale bindingen in overweging nemen*

*Doordat in de bestreden beslissing de sociale bindingen met België, en de mate van integratie niet zijn onderzocht, noch in overweging werden genomen.*

*In een arrest van 29 oktober 2007 vernietigde de Raad voor vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van een regularisatieaanvraag. Volgens de raad hield de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht geen rekening met de volledige verblijfsduur en integratie van verzoekster en haar kinderen. Evenmin onderzocht de Dienst voor vreemdelingenzaken de sociale bindingen met België.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken is in voormeld arrest terecht gewezen omdat zij enkel rekening had gehouden met de zeven jaar wettig verblijf van een Congolees student, maar niet met de erop volgende vijf jaren dat hij hier illegaal verbleef in afwachting van een uitspraak over zijn regularisatie.*

*De aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van het verblijf van verzoekster dateert nu van bijna twee jaren geleden. Sindsdien stopt verzoekster niet met aanhoudend bewijsstukken van haar integratie over te maken, met het verzoek met deze bijkomende elementen steeds rekening te willen houden. Sinds de aanvraag is het bundel van verzoekster aldus behoorlijk uitgebreid met blijken van haar integratie en de integratie van de kinderen.*

*Terwijl nergens in de bestreden beslissing blijkt dat deze integratieblijken, de verblijfsduur en sociale binding in overweging is genomen!*

*Men neemt genoeg met de vaststelling dat er inderdaad integratie bestaat, zonder de sociale bindingen van verzoekster en haar kinderen nader te onderzoeken.*

*Op het ogenblik van het indienen van het verzoek tot regularisatie is de niet-begeleide minderjarige vluchteling dertien jaar oud. Volgens de Belgische regelgeving is hij in principe nog niet handelingsbekwaam om in rechte op te treden. Zich baserend op art. 22 Kinderrechtenverdrag, de Resol. Eur. Raad 20 juni 1995 over minimumwaarborgen voor asielprocedures, de Resol. Eur. Pari. 14 november 1995, art. 63 en 65 O.C.M.W.-Wet, de minstens stilzwijgende steun van het O.C.M.W. achter*

*het verzoek, wenst de Commissie zich op een pragmatisch standpunt in te stellen en aanziet het door de minderjarige ingediende verzoek tot regularisatie als een rechtsgeldig verzoek.*

*Uit de gegevens waarvan de Commissie kennis kon krijgen, blijkt met zekerheid dat de duur van het werkelijk verblijf in het land vooraleer de aanvraag tot regularisatie werd ingediend te kort is om op basis daarvan tot regularisatie te komen. De snelheid waarmee de minderjarige zich in het land echter heeft willen inleven hetgeen als gevolg had het uitbouwen van sociale bindingen die een duurzaam karakter kunnen hebben, leidt de Commissie ertoe een gunstig advies uit te brengen. Commissie voor Regularisatie 11 maart 2002, T.J.K. 2002, afl. 3,122*

*Ook dit middel is gegrond."*

4.3.2. In de nota merkt verwerende partij vooreerst op dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben ten opzichte van een rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Het enkel indienen van een aanvraag doet geen rechten en plichten ontstaan, brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee en ook na het indienen van een aanvraag kan aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd. Verwerende partij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State en van het Hof van Cassatie en naar de bewoordingen van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het vierde middel zal blijken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster aanvoert dat de integratie, waaronder haar sociale bindingen met België, niet in overweging werd genomen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Het feit dat betrokkene sinds 6 mei 1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht in de parochie St. Theresia, de kinderen hun eerste communie hebben gedaan in Gent, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend."*

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de integratie van verzoekster in overweging werd genomen maar niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat haar verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoekster in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid.

Voor het onderscheid tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag, wordt verwezen naar de bespreking van het vierde middel.

Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86 850).

Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoekster en de kinderen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163 817).

Verzoekster verwijst vervolgens in het middel naar de situatie van een vreemdeling die zeven jaar op legale wijze in België heeft verbleven en daarna vijf jaar op illegale wijze. Verzoekster zet echter niet uiteen in welk opzicht deze situatie gelijkaardig is aan de hare. Verzoekster en haar kinderen verbleven immers slechts vier maanden op legale wijze in het Rijk en vervolgens bijna acht jaar op illegale wijze.

Alleszins duidt verzoekster niet aan op welke wijze er sprake zou zijn van een niet correcte feitenvinding. Verzoekster verwijst tevens naar een advies van de Commissie voor regularisatie betreffende een niet-begeleide minderjarige. In casu zijn de kinderen België binnengekomen samen met hun moeder en zijn de kinderen nooit van de moeder gescheiden. Er is bijgevolg in huidig dossier geen sprake van een niet-begeleide minderjarige, zodat niet met goed gevolg naar dit advies kan worden verwezen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

*“Vierde middel; Schending van (de materiële motiveringsplicht) artikel 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen - Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken genoeg neemt met de standaardformulering, dat verzoekster door integratie geen recht op verblijf kan vestigen, zonder dat hieruit werkelijk onderzoek blijkt naar de mate van sociale binding, verblijfsduur en integratie. Terwijl verzoekster wel degelijk bewijs heeft geleverd van deze bijzondere omstandigheden. Daarnaast ging de Dienst voor Vreemdelingenzaken ook in de fout door de aangehaalde bindingen met België te negeren door te stellen "dat het bestaan hiervan op zichzelf geen onbeperkt verblijfsrecht met zich meebrengt". Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is volgens eerdere rechtspraak van de RvV slecht gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken nam genoeg met een standaardmotivering en - formulering waaruit niet blijkt dat zij het dossier daadwerkelijk had onderzocht. - Doordat in de bestreden beslissing nergens een belangenafweging wordt gemaakt tussen het opgehaalde recht op gezins- en privéleven enerzijds en het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor ogen heeft om haar het verblijf te weigeren. Terwijl duidelijk mag wezen dat de terugkeer van verzoekster een manifeste schending zou inhouden van deze rechten. Dit middel is gegrond.”*

4.4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit de lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij niet enkel inhoudelijke kritiek geeft op de beslissing maar er ook in slaagt om de motieven vervat in de bestreden beslissing letterlijk weer te geven en zodoende blijf geeft van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen opzichte genomen beslissing, zodanig dat deze in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De vaststelling dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Het normdoel van de formele motiveringplicht is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, nu haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

4.4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van verzoeksters aanvraag, luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.*

*In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in het toen geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van het toen geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voerde in haar aanvraag de volgende omstandigheden aan:

*“aanwezigheid van buitengewone omstandigheden”*

- *het is voor verzoekster onmogelijk om een aanvraag in te dienen in haar land van herkomst omdat zij dit heeft verlaten om humanitaire redenen, zij verwijst hiervoor naar de uiteenzetting in het kader van haar asielaanvraag en vat samen dat ze van Kosovaarse origine is, afkomstig uit Decan en dat ze op 29 maart 1999 werd geconfronteerd met de onmiddellijke dreiging van de Servische troepen. In Gjakove werd verzoekster van haar echtgenoot gescheiden en sindsdien heeft ze hem niet meer gezien, ze vermoedt dat hij vermoord is. Ook hun woning was op dat ogenblik verwoest. Vrienden en familie zijn verdwenen of vermoord.*
- *verzoekster geeft een overzicht van haar asielprocedure in België en merkt op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij alleen stond met drie minderjarige kinderen in een vreemd land waar zij toen nog de taal niet van kende, zij was zwaar depressief;*
- *verzoekster merkt op dat zij tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal werd bijgestaan door een tolk van Islamitische godsdienst die afkomstig was uit een andere streek dan de hare, terwijl verzoekster een katholieke overtuiging heeft, de tolk heeft haar gezegdes vrij geïnterpreteerd;*
- *het beroep bij de Raad van State is verworpen omdat er niet werd gereageerd op de memorie van antwoord, dit werd veroorzaakt door een wissel van advocaten en daarom is haar asielprocedure onvoldoende grondig behandeld. Verzoekster is het slachtoffer van een gebrekkige administratie en heeft bijna zeven jaar moeten wachten op een beslissing in het kader van haar asielaanvraag;*
- *inmiddels heeft verzoekster haar leven dermate aangepast aan de Belgische normen zodat een terugkeer naar haar land van herkomst gelijk staat aan het tekenen van haar doodvonnis. Zij kan dus niet meer terug naar haar thuisland en een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde consulaire of diplomatieke post behoort niet tot de mogelijkheden: zowel voor zichzelf als voor haar dochters zou dit de dood betekenen, zij is er persona non grata en zo niet de overheid dan toch minstens de bevolking zelf zou zich tegen haar keren;*
- *verzoekster dient rekening te houden met het belang van haar kinderen die hier school lopen en voor wie zij alleen instaat;*
- *door de wissel van advocaten werd geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid die de wet van 22 december 1999 bood hoewel verzoekster hiervoor in aanmerking kwam;*

*“feitelijke en familiale situatie van verzoekster”*

- *verzoekster kwam in 1999 in België aan en bouwde hier haar leven op samen met haar drie minderjarige dochters waarvan de jongste op dat moment amper zes maanden oud was;*
- *ze heeft in België verscheidene familieleden die inmiddels allen een vaste verblijfsvergunning hebben;*
- *verzoekster doet er alles aan zich te integreren, studeerde Nederlands en ook haar dochters hebben inmiddels een goede kennis van het Nederlands, de oudste dochter heeft slechts nog een vage kennis van haar oorspronkelijke moedertaal;*
- *de twee oudste kinderen kunnen zich nog met moeite herinneren hoe het leven was in Kosovo en het jongste kind helemaal niet;*

- zij hebben hier hun vrienden, hun leven, hun studies en familie, er is niets wat hen nog met hun thuisland verbindt, een terugkeer zou verschrikkelijk zijn omdat zij worden weggerukt uit hun vertrouwde milieu en omdat er hen de reeds eerder uiteengezette dreiging wacht;
- verzoekster is naar België gevlucht om het leven van haar kinderen te redden. Indien een terugkeer en hereniging in vredige omstandigheden mogelijk zou zijn, zou verzoekster dit met beide handen aangrijpen. In België blijven is de enige manier waarop zij kan overleven, aannemen dat er economische motieven zouden spelen is absurd, gezien zij haar welvarendheid in Kosovo noodgedwongen moest achterlaten omwille van de gewelddadige vervolgingen;
- verzoekster heeft gedurende de zeven jaren in België voor haar kinderen gezorgd met de constante hoop op een positieve beslissing inzake verblijf, de redelijke termijn is in deze dan ook verstreken;
- de kinderen doen het goed op school, verzoekster voegt de studieresultaten toe;
- alle kinderen hebben in Gent hun eerste communie gedaan en zijn actief betrokken in het vrijwilligerswerk in de parochie St-Theresia, dochter A. volgt catechese om haar plechtige communie te kunnen doen.

In de aanvullingen op de aanvraag worden stukken inzake de schoolopleiding van de kinderen toegevoegd.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het enig argument in verzoeksters aanvraag dat handelt over de onmogelijkheid voor haar om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, als volgt wordt beantwoord in de bestreden beslissing: *“Betrokkene beweert dat haar leven en dat van haar kinderen in gevaar zou zijn indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene haar leven en dat van haar kinderen in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*

Verzoekster betwist dit motief op geen enkele wijze in het verzoekschrift. Dit motief is afdoende, deugdelijk en pertinent.

Verzoekster voert in het middel aan dat zij wel degelijk bewijs heeft geleverd van haar sociale binding, verblijfsduur en integratie en dat dit bijzondere omstandigheden zijn. Zij zet uiteen dat de stelling van verwerende partij dat het bestaan van de banden met België op zichzelf geen onbeperkt verblijfsrecht meebrengt, een principiële standpunt verwoordt zonder een concreet onderzoek van het dossier in te houden en daarom geen correct motief vormt. Zij voert opnieuw aan dat er geen belangenafweging inzake het recht op een gezins- en privéleven en het doel van de verblijfsweigering in de bestreden beslissing terug te vinden is, en dat een terugkeer een manifeste schending zou inhouden van haar privé- en gezinsleven.

Inzake verzoeksters sociale binding, verblijfsduur en integratie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Het feit dat betrokkene sinds 6 mei 1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht in de parochie St. Theresia, de kinderen hun eerste communie hebben gedaan in Gent, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.”* en *“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 6 mei 1999 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 31 augustus 1999 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 2 september 1999. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De procedure bij de Raad van Staten werd afgesloten op 9 maart 2006 (arrest Raad van Staten 155.307). De duur van de procedure – namelijk iets*

*meer dan drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.” en “Betrokkene heeft bovendien steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 31 augustus 1999 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hier bovenop vond de verplichte scholing van S., H. en R. H. steeds plaats in illegaal verblijf. Bijgevolg kan opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.” en “Dat verscheidene familieleden van betrokkene een vaste verblijfsvergunning hebben, wordt eveneens weerhouden als uitzonderlijke omstandigheid. Betrokkene tonen immers niet aan, waarom het verblijf van deze familieleden in België op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is zich naar het land van herkomst te begeven om alsnog de machtiging tot verblijf te verkrijgen.”*

Uit deze bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangevoerde elementen betreffende de integratie. De gemachtigde van de minister verbindt hier evenwel de conclusie aan dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat verzoekster reeds sinds 2 september 1999 wist dat ze het grondgebied moest verlaten. De omstandigheid dat de gemachtigde van de minister tot een andere conclusie komt dan verzoekster en dat verzoekster het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een niet correcte feitenvinding.

Daarnaast herhaalt de Raad dat de integratie van verzoekster in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86 850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoekster niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr.163 817).

Betreffende de afwezigheid van een belangenafweging inzake het gezins- en privéleven van verzoekster, wordt opgemerkt dat verzoekster de schending van haar privé- en gezinsleven niet als dusdanig heeft aangevoerd in de aanvraag, zodat de gemachtigde van de minister hier niet op diende te antwoorden. Inzake de in het middel aangevoerde schending van verzoeksters recht op een privé- en gezinsleven, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Ten overvloede herhaalt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsverplichting bevat die zou inhouden dat blijkt dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan.

De gemachtigde van de minister wijst er ten slotte op dat verzoekster ervoor gekozen heeft haar illegaal verblijf verder te zetten en dat uit illegaal verblijf geen verblijfsrecht kan ontstaan. Met de beknopte bewering in het middel dat dit een standaardformulering is, toont verzoekster niet aan dat dit motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. De Raad wijst erop dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De omstandigheid dat de elementen die verzoekster in haar aanvraag heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid, door de gemachtigde van de minister niet als dusdanig worden aanvaard, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing steunt op kennelijk onredelijke motieven. In de bestreden beslissing wordt geantwoord op alle door verzoekster aangevoerde elementen, en in de beslissing wordt uiteengezet waarom deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag niet in het buitenland te moeten indienen.

Verzoekster lijkt ervan overtuigd dat haar integratie een buitengewone omstandigheid vormt. Zoals hierboven reeds werd weergegeven, wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet waarom de integratie van verzoekster niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.



Daarnaast heeft de Raad er reeds op gewezen dat de integratie van verzoekster en haar kinderen nog niet aan de orde is in het kader van het onderzoek naar huidige aanvraag.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

4.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

*“Vijfde middel: nieuwe elementen*

*Heden legt verzoekster identiteitsdocumenten voor, waar zij dit niet kon ten tijde van de asielaanvraag en - procedure.*

*Hieruit blijkt uitdrukkelijk niet alleen haar afkomst, maar tevens het feit dat haar echtgenoot overleden is in haar thuisland, en er aldaar niemand meer is (mede gelet op de oorlog) die haar bindt met het land.*

*Immers werd in de actualiteit afdoende besproken welken gevolgen de oorlog in Kosovo heeft gehad in de thuishaven Décan van verzoekster. De erbarmelijke situatie aldaar en de totale verwoestingen van deze regio kunnen niet in redelijkheid worden betwist.*

*Opnieuw is dit een gegrond middel.”*

4.5.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het vijfde middel niet ontvankelijk is. De Raad van State heeft er immers reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk een beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is. De niet naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg. In casu merkt verwerende partij op dat het onderdeel van het middel dat geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt, onontvankelijk is. De loutere verwijzing naar “nieuwe elementen” beantwoordt niet aan de vereiste van de omschrijving van een geschonden rechtsregel. Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

4.5.3. Om ontvankelijk te zijn dient een middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel te geven en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden.

In casu zet verzoekster uiteen dat zij een identiteitsdocument kan voorleggen en het bewijs dat haar echtgenoot overleden is. Verwerende partij kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat er in casu geen sprake is van een omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

4.6. Waar de advocaat van verzoekster ter terechtzitting van 29 oktober 2009 heeft meegedeeld dat verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in het kader van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze mededeling geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en negen door:

|                   |                                |
|-------------------|--------------------------------|
| mevr. Ch. BAMPS,  | kamervoorzitter,               |
| mevr. M. EKKA,    | rechter in vreemdelingenzaken, |
| mevr. A. DE SMET, | rechter in vreemdelingenzaken, |
| dhr. T. LEYSEN,   | griffier.                      |

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

Ch. BAMPS